

Retalls

"L'última: el pare Piero Code, teòleg, manifesta en la revista de l'episcopat italià greu preocupació pel destí espiritual dels habitants d'altres planetes i galàxies: 'criatures de Déu que busquen salvació', diu 'els extraterrestres tenen les seues pròpies febleses.'"

Un admirable lector m'envia de Versoix, Suïssa, un sobre ple de retalls de diari. Els aprofite a l'atzar, fotos grans i menudes, notícies, pàgines senceres, notes de tres ratlles. Un retall és el Matterhorn, també dit Mont Cervin, altíssim entre núvols i rocam desfet, i un petit cementeri on descansen cinc-cents morts que han anat allà per voler pujar-hi, molts per parelles, home i dona, amics, alpinista i guia: la meitat dels morts de la muntanya són guies, un ofici generós. Sembla que Gargantua —a Castelló li diuen Tombatossals— quan tornava d'Itàlia posà el peu en una barrera de muntanyes que s'esfondrà i deixà dreta només aquesta banya de roca. Un altre retall és Frei Betto, teòleg de l'alliberament, i un amuntegament de casetes de fusta d'atovó en alguna *favela* del Brasil, d'aquelles barraques que són una ruïna en el moment mateix d'acabar-les de fer. Frei Betto és dominicà i no va ser rebut pel papa Wojtyła perquè el Vaticà l'acusava de marxista o alguna cosa així. Monsenyor Romero (fa uns dies a la tele li van dedicar una pel·lícula) el van matar per això, i ara crec que l'arquebisbe d'allà és l'antic bisbe castrense, el capellà dels militars. Hi ha la foto d'una bateria de coets (míssils, en diuen) en un carrer pacífic de Suïssa, allà on pensem que l'exèrcit és un gran club de ciutadans en armes, pacífica defensa i la mili els caps de setmana, que els ha salvat la pau tantes vegades. I justament a Suïssa tenen el moviment per la desaparició de l'exèrcit més fort de tot Europa: més fort l'exèrcit, més fort el moviment. De fet l'exèrcit de Suïssa —país de cinc milions d'habitants, tropa de ciutadans, etc.— gasta cada any tant com l'exèrcit del Regne d'Espanya, vés per on.

Un retall diu que el Govern d'Irlanda demana al de Gran Bretanya excuses públiques per falta d'assistència —o inassistència premeditada— durant la gran fam del 1845, ara fa cent cinquanta anys. En la foto es veu com enderrocaven amb ariets les cases dels pagesos que per la gana no podien pagar el lloguer o la renda. Després els reunien en les infames *workhouses* i allà els feien guanyar-se la sopa treballant. La població d'Irlanda baixà de vuit milions a quatre en una generació: l'Imperi Britànic no era cosa de broma. L'espanyol tampoc, però ací no vivíem només de la patata. En un parc de Vladivostok hi ha gent que es deixa caure per una rampa de gel, davant d'un gran arbre de Nadal i d'una estàtua d'algun heroi amb bandera roja de bronze. El re-

tall explica que els cosacs de l'Ussuri patul·len les fronteres de la Xina per mirar d'aturar el perill groc, la invasió pacífica de xinesos que entren amb una maleta plena de quincalla per vendre, i ja no se'n van: quasi tres milions de xinesos amb maleta, i els cosacs patul·len a cavall la taiga, sabre en mà i vestits de cosacs. A la capital de Costa d'Ivori, dos soldats apallissen amb cara de molta ferocitat un ciutadà poc partidari del règim. El règim de Costa d'Ivori ha concedit al rei d'Espanya la medalla de la pau, per l'exemplar transició, etcètera, i la cerimònia s'ha desenrotllat a la fastuosa capital que l'antic pare dictador, Houphouët-Boigny es va fer enmig de la selva, amb una basílica que costà 200 milions de dòlars. A Sarajevo, diu el peu de foto, la població espera l'aplicació concreta dels acords, i mentrestant fan cua amb botellons de plàstic, cares de gent europea, no mal vestits, humiliats, dignes: la pau, ací, serà poder obrir la dutxa i l'aixeta. En algun lloc d'Àfrica, sota un d'aquells immensos arbres parasol on es reuneix la gent, dotzenes d'homes, dones i criatures miren de repartir-se aigua d'un pou, n'omplen carabasses i peroles, calfen una tetera i un soldat vigila amb xurriaca i metrallera. Diu el peu de foto: la realitat quotidiana de la cooperació decep les esperances del Sud. Bé, però fem moltes conferències internacionals, què més volen?

Ja veuen com canvia el món, i com no canvia. I tres retallets més. El ministre francès de la Cultura, Monsieur Douste-Blazy si no l'han canviat, que imposa a Sharon Stone les insígnies de "*Chevalier de l'ordre des arts et des lettres*", i li diu: "La vostra presència, el vostre físic torbador i *envoûtant* us han donat un lloc a part en el món dels nostres fantasmes" I tant, senyor ministre, i tant! S'acaba de morir als 90 anys —notícia del *New York Times*— la senyora Margaret G. Gahill, que va ser la primera Miss Amèrica, l'any 1921. En la foto de platja del concurs, la criatura —tenia quinze anys— porta un vestit de bany de Chiffon i llaçades tancat fins al coll, falda fins al genoll i calcetins alts: la bellesa de la miss llavors residia només entre la barbata i les celles. L'última: el pare Piero Code, teòleg, manifesta en la revista de l'episcopat italià greu preocupació pel destí espiritual dels habitants d'altres planetes i galàxies: "criatures de Déu que busquen salvació", diu "els extraterrestres tenen les seues pròpies febleses. Tindran un paper a jugar en l'obra de redempció de Jesucrist". *Mondo cane.* **Joan F. Mira**